

muligheder langt hen ad vejen sammenlignes med et »fællesantenneanlæg i luften«, idet der i begge tilfælde må forventes at blive tale om videreudsendelse af programmer, der i forvejen distribueres på anden måde.

Det foreslås på denne baggrund, at der i lovens kapitel 2 indsættes et afsnit om distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder.

Det foreslås, at distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder alene kan finde sted med tilladelse fra Radio- og tv-nævnet, og at en sådan tilladelse meddeles af nævnet efter udbud. Tilladelse til DR, TV 2/DANMARK og de regionale TV 2-virksomheder kan dog meddeles efter kulturministerens nærmere bestemmelse. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om tilrettelæggelse og gennemførelse af udbudsforretningerne, herunder om evt. betaling af koncessionsafgifter. Det bemærkes, at udbud f.eks. vil kunne ske i form af afholdelse af auktion, og at koncessionsafgiften i givet fald vil bestå af den tilladelsespris, der fastsættes på grundlag af auktionen.

Reglerne vil blive fastsat i bekendtgørelsesform med udgangspunkt i de overordnede sigtelinjer for udbuddet, der er aftalt i den mediepolitiske aftale for 2002-2006, og på baggrund af forslag fra en styregruppe med deltagelse af Finansministeriet, Videnskabsministeriet, Økonomi- og Erhvervsministeriet samt Kulturministeriet.

Det er således tanken at udbyde de til rådighed værende digitale tv-sendemuligheder på nær de, som stilles til rådighed for DR, TV 2/DANMARK og de regionale TV 2-virksomheder til deres public service-programmer samlet til ét operatør-selskab med henblik på distribution af kommercielle tv-kanaler og nye tjenester. Det forudsættes, at dette selskab – efter nærmere fastsatte regler, jf. nedenfor – administrerer sendekapaciteten og herunder indgår kontrakter med danske og udenlandske udbydere af tv-kanaler og nye tjenester, står for eventuel subsidiering af set-top-bokse, adgangsstyringssystemer, kundeåndtering m.v. Det forudsættes videre, at etableringen og driften af den digitale tv-plattform sker på et fuldt forretningsmæssigt grundlag.

Det foreslås i den forbindelse, at kulturministeren kan bestemme, at Radio- og tv-nævnet kan fastsætte nærmere retningslinier om auktionarius's beføjelser, ejerskabsforhold og mindstebud. Baggrunden for indsættelse af denne mulighed er, at der – afhængig af den konkrete udformning af udbuddet – kan være særlige forhold, som er bedst egnet til at blive taget stil-

ling til i nær tilknytning til den egentlige afvikling af udbudsforretningen.

Programforetagenderne i det danske jordbaserede sendenet skal fortsat have hjemmel til at udøve programvirksomhed – enten direkte i loven som f.eks. DR, TV 2/DANMARK og de regionale TV 2-virksomheder eller i kraft af registrering hos Radio- og tv-nævnet – eller i medfør af en udenlandsk tilladelse eller registrering. Det er de enkelte tv-programforetagender – ikke distributøren (multipleksoperatøren) – der er ansvarlige for overholdelsen af bestemmelserne i de pågældende foretagenders nationale lovgivning.

Kravet om gyldig programtilladelse eller registrering vil indgå i de regler om gennemførelse og tilrettelæggelse af udbudsforretningen, der vil blive fastsat for så vidt angår udbud af de jordbaserede digitale tv-sendemuligheder.

Reglerne ventes endvidere at indeholde krav om samarbejde med public service-stationer vedrørende den digitale programvirksomhed, anvendelse af åbne standarder, tilladelsesperiodens længde, samtidig og uændret videredistribution af programmerne, samt eventuelle ejerskabsbegrænsninger m.v.

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 3 og 4 svarer i vidt omfang indholdsmæssigt til de nugældende bestemmelser i lovens kapitel 5 a om landsdækkende og regional jordbaseret programvirksomhed med særlig tilladelse. Den afgørende forskel er imidlertid, at den virksomhed, der kan udøves i medfør af de foreslåede bestemmelser i lovens kapitel 2, ikke er programvirksomhed, men distribution af lyd- og billedprogrammer.

Det følger heraf, at den afgørende forskel mellem distribution af lyd- og billedprogrammer i fællesantenneanlæg og distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder er, at den sidstnævnte virksomhed forudsætter tilladelse fra Radio- og tv-nævnet. Baggrunden herfor er de begrænsede frekvensressourcer, der er til rådighed, hvorimod der på fællesantenneanlægsområdet ikke er tilsvarende begrænsninger og derfor er fri konkurrence.

I det foreslåede § 4, stk. 3 er det fastsat under hvilke betingelser en tilladelse til distribution kan inddrages. Det fremgår således, at dette kan finde sted, hvis indehaveren overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov eller overtrædelser er ofte gentagne eller tilsidesætter de vilkår, som tilladelsen er meddelt på.

Det bemærkes i tilknytning hertil, at Kulturministeriet nøje har overvejet hvilken sanktion, der er den mest hensigtsmæssige i forbindelse med overtrædelse